

Andet. Hovedsagen er, at man faar gjort Noget for at værne Tiltalte. Jeg gjentager, at det, der hydes Tiltalte her i Landet, er Noget, man ikke bør hyde et frit Menneſte.

Veth: Jeg tror ligesom den ærede ſidſte Taler, at det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ 7de Valgtreds (Halkier) bør ſe med meget venligere Dine paa de yngre Medlemmer af den Stand vi begge tilhøre. Jeg er i ſamme Tilfælde ſom det ærede Medlem at have kongelig Beſtalling, ſaa jeg kunde gjerne med ham ſige: vi Embedsmænd. Han talte adſkilligt om, hvad han paa Embedsvegne havde gjort — det Samme kan jeg ſige, naar jeg møder i befalede Sager, at jeg møder paa Embedsvegne, efterſom jeg ogsaa har kongelig Beſtalling. Men jeg tror dog, at hvad enten vi kunne kaldes Embedsmænd eller ikke, bør vi ikke ſe paa de yngre Medlemmer af den Stand, vi begge tilhøre, om end i forſkjellige Stillinger, med de Dine, ſom det ærede Medlem i det Mindſte ſyntes at ſe paa en Del af dem. Derfor kan man gjerne være en ſtor Modſtander af Loven af 21de Mai 1868, det er jeg for min Part, og derſom det ærede Medlem kan bidrage Noget til, at vi komme bort fra den Lov paa en fornuftig Maade, ſaa ſkulde det være mig særdeles kjært. Hvad der egentlig bevægede mig til at begjære Ordet i Dag, var nogle Ytringer af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgtreds (Holch), ſom jeg allerede kom ind paa i mit korte Foredrag i Lørdags. Jeg veed ikke, om det ærede Medlems Udtalelſer foreligge trykte, jeg har i alt Fald ikke haft Leilighed til at gjøre mig bekendt med dem i den Form, men jeg hørte dem jo, og jeg har ſikkert ikke miſforſtaet, at det ærede Medlem forsvarede den Sætning, at derſom man vilde give den Tiltalte eller den, der er ſtillet i Forhør, fuld Ret til at forsvare ſig og benytte en Forvarer, naar han tror at trænge til en ſaadan, vilde man ikke mere faae nogen egen Tiltaeſe frem, ſaa vilde man ſlet ikke faae Folk til at beſjende, ſaa vilde det blive Reglen, at Tyve og Røvere gif fri, og at man ikke kunde faae dem dømt. Og i Forbindelſe hermed forsvarede det ærede Medlem den Tortur, ſom han meget rigtig indrømmede blev anvendt paa forſkjellige Maade. En ſaadan Tortur, ſagde det ærede Medlem — det var i det mindſte Meningen — er paa ſin Plads, bør anvendes og kan ikke undværes. Torturen ſkal jeg nu lade ligge, men jeg havde egentlig ikke ventet i denne Sal at høre et ſaa aabent Forſvar for Torturen, men det er jo altid godt, naar Noget

har en Mening, da at høre ham beſjende den rent ud. Men hvad angaar den anden Betænkeliſhed, det ærede Medlem havde, idet han mente, at naar Tiltalte, den, ſom er under Forhør, har Leilighed til at forsvare ſig — hvad der jo indrømmes fra en anden Side er billigt og retfærdigt — Leilighed til at forsvare ſig ſaa godt han kan og med alle de Midler, ſom han kan ſtaffe ſig, naturligviſ paa hæderlig Maade, ſaa vil man ikke mere faae Forbryderne til at beſjende, ſaa vilde de ſtefte af dem eller i alt Fald en ſtor Del af dem gaa fri og deraf vilde ſaa komme en høiſt beklagelig Tilſtand — da har jeg haft Leilighed til ſiden i Lørdags at efterſe den norſke Lov af 17de Marts 1866. Jeg har den her hos mig, og den ſtaar til det ærede Medlems Diſpoſition, derſom han maatte ønske at ſe den. Denne Lov, ſom alſaa er henved 22 Aar gammel, har for de norſke Forhold — der jo ſluttede ſig ſaa nær til de danſke ſom mulig og ſom navnlig, ligesom diſſe for Forordningen af 13de Oktober 1819, ſtøtte ſig til Forordningen af 3die Juni 1796 — i Hovedſagen den Ordning, at ſaa ſnart Sigteſe rettes mod en beſtemt Perſon, beſtittes en Aktor og Deſenſor, og det er ſaa Aktors — eller, ſom han hedder efter norſk Sprogbrug, Referentens — Pligt hovedſagelig at ſtaffe Beviſligheder til Veie, føre Vidner og deſlige, og Deſenſor udøver lige overfor Aktor i ſaa Henſeende en Kontrol, ſaaledes at han, hvor han finder, at der mangler enten det ene eller det andet i, hvad Aktor har ſtattet til Veie, ſørger for, at det bliver ſuppleret. Men Aktors eller Referentens Pligt er ikke alene at ſtaffe til Veie de Beviſligheder, ſom tale mod den Tiltalte, men ogsaa for Tiltalte, hvilket alſaa ſom ſagt kan ſuppleres af Deſenſor. Det er den Maade, hvorpaa man i nogle og tyve Aar er gaaet frem i Norge, nemlig at man lader Sagsførerne møde, lade dem føre hele Sagen, lade dem raade for hele Dplyſningen af Sagen, naturligviſ under den Tiltaltes Medvirkning og Nærværelſe, for ſaa vidt den behøves. Naar man nu i Norge har haft dette i nogle og tyve Aar og har befundet ſig vel derved og har beholdt det ved Indførelſen af Jurhen ved Loven af 1ſte Juli ſ. A., tror jeg rigtignok, at de Betænkeliſheder, det ærede Medlem havde, maa bortfalde. Det er en Selvfølge, at jeg ikke her har forſøgt i det Hele taget at ſkitſere Enkelthederne i den norſke Lov af 17de Marts 1866; men jeg har blot villet nævne diſſe Hovedtræk. Naar det ærede Medlem, jeg har den Ære at tale til, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de